

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาพูด ผู้ที่ควรสร้างเจดีย์ๆ ตั้งแต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้า พระเจ้าจักรพรรดิ เราก็ต่สร้างกันๆ ไปสร้างขึ้นมาทำไม สร้างขึ้นมาก็เพื่อบุญกุศล บุญกุศลอันนั้นขึ้นมา แต่ผู้ทีคิดเป็นสัมมาทิฏฐิถูกต้องดีงาม

ไ้พวกมิจฉาทิฏฐิ ไ้พวกความเห็นผิดใจ นี้คือแสวงหา นี้คือผลประโยชน์ นี้คือการเชิดชูบูชาเขา นี้ไ้ไปทำทำไม

นี้ไ้ เวลาพระ เวลาเราเข้าไปวัดไปวา เราต้องการสัจจะ ต้องการความจริง ต้องการรัตนตรัย พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ รัตนตรัยของเรา แก้วสารพัดนึกๆ สิ่งต่างๆ ขึ้นมา พระกระทำเองนะ เวลาสิ่งทีพระก็ต้อพระ

เราเคยบวชใหม่ๆ มีคนเขาบอกเลย “ถ้าหลวงพ่อบวชแล้วนะ หลวงพ่ต้อหัดฝึกคูหมอ หลวงพ่ต้อฝึกคูโชคชะตา”

นั่นนะ ก็แค่นั้น มุมมองของเขาแค่นั้นไ้ เราไม่ได้บวชมาอย่างนั้น เราบวชมาเพื่อชำระกิเลส เราบวชมาเพื่อเอาชนะตนเอง เราบวชมาเพื่อไ้ตัวเองสงบเสงี่ยม ตัวเองเรียบริ้อย ตัวเองเพื่อประโยชน์กับตัวเอง นี้ไ้ ถ้าผลของเราไ้ไ้ นะ ไม่เบียดเบียนตนและผู้อื่น ถ้าสัจธรรมมันต้อไ้หัวใจเราแล้วมันถึงจะไ้หัวใจคนอื่น ถ้าหัวใจเราไม่ได้ เอาอะไรไปบอกเขา จำมาๆ จำมาด้วยกันทั้งสิ้น เขาสงสัย เราก็ต่สงสัย เวลาเขาถามปัญหาขึ้นมาด้วยความสงสัย เรายิ่งตอบยิ่งสงสัย มากขึ้นไปใหญ่ ต่างคนต่างสงสัยไ้ ถ้ามันไม่สงสัยขึ้นมา ทำอย่างไรละ

นี้ไ้ ถ้ามันจะเป็นจริงๆ ขึ้นมา มันต้อทำงานของตนให้เสร็จก่อน ถ้างานของตนให้เสร็จงานของเราๆ ไ้ หน้าที่สำคัญคือทำงานเสร็จหรือยังๆ คนทำงานยังไม่เสร็จออกจากบ้านไม่ได้ คนทำงานไม่เสร็จ งานของเรากระทัดรัดชอบในบ้านมหาศาล ทิ้งภาระรับผิดชอบในบ้าน แต่ไปรับผิดชอบเรื่องของคนอื่น งานในบ้านของตนไม่ทำ แต่ไปแต่เรื่องของสังคม เรื่องของภายนอก นี้ไ้ เบียดเบียนตนและเบียดเบียนผู้อื่น เบียดเบียนตนสิ

เวลาคนในครอบครัวทะเลาะเบาะแว้งกัน งานในบ้านไม่ทำ ไปแต่เรื่องข้างนอก กลับมาในบ้านทะเลาะเบาะแว้งกันทั้งนั้นนะ นี้ไ้ มันก็เลยทั้งในบ้านก็ทะเลาะ ทั้งข้างนอกก็ทะเลาะ ไม่มีอะไรเป็นประโยชน์เลย

แต่ถ้าเราทำความจริงๆ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นไหม ทำงานของ
คนให้เสร็จก่อน ทำงานของคนให้เสร็จก่อน บ้านของเรารับผิดชอบดูแลให้สำเร็จก่อน ถ้าสำเร็จ
แล้ว สิ่งจากภายนอก เราจะช่วยเหลือเจือจานใครมันเป็นความเมตตา มันเป็นสายบุญสายกรรม
สายบุญสายกรรมนะ เวลาเราเอาไปให้เขาด้วยความเมตตาของเขา ไอ้คนที่ระแวงมันไม่รับหรอก
ไอ้มันจะหลอกหลวงอะไรเรา

นี่ไง ถ้าสายบุญสายกรรม ถ้าเห็นไม่ใช่ความหวาดระแวง เราผู้ให้ ให้ด้วยความเมตตาให้
ใหม่ ไอ้ผู้รับ รับด้วยความเมตตา รับด้วยความขอบคุณ พอขอบคุณแล้วนะ คนเรटकทุกข์ได้ยาก
นะ มีเศรษฐกิจหลายๆ คนมากเวลาเขटकทุกข์ได้ยาก มีคนมาช่วยเหลือเจือจานเขา เขาฝั่งใจของเขา
เวลาเขาฟื้นฟูขึ้นมาได้นะ เขาจะช่วยเหลือคนต่อๆ ไปไง เราหวังว่าเขาช่วยเหลือคนอื่นต่อๆ
ไป ไม่ได้หวังมาตอบแทนเรา

อย่าไปหวังว่าตอบแทนเรา เพราะชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด เราจะต้องตายไป
ข้างหน้า เราต้องชราคร่ำคร่า เราอุดมสมบูรณ์อยู่แล้ว ทำไมเขาต้องมาตอบแทนเรา แต่ไอ้คนทุกข์
คนยากอยู่ข้างหน้าอีกมหาศาลนะ ไอ้คนที่ขาดตกบกพร่องนะ ขอให้เอ็งมีเมตตากับพวกนั้นเถอะ
ขอให้เอ็งมีเมตตากับคนที่ตกทุกข์ได้ยาก

นี่ไง เวลาเราช่วยเหลือเจือจานใครไปก็แล้วแต่ ก็อยากให้เราได้คิดว่าเวลาเขาได้รับการ
ช่วยเหลือเจือจานแล้วเขาจะมีความรู้สึกอย่างไร เขาจะคิดถึงคนที่ทุกข์ยากขึ้นมา เขาจะปรารถนา
ความช่วยเหลือบ้างหรือไม่ ถ้าเขามีความคิดอย่างนั้น เห็นไหม ส่งต่อๆ กันไปด้วยความเมตตา
ส่งต่อๆ กันไปด้วยความสัมมาทิฐิ ความเห็นถูกต้องดีงาม ส่งต่อๆ กันไปให้โลกนี้ร่มเย็นใจ อย่า
ให้โลกนี้เร่าร้อนนัก อย่าให้โลกนี้เร่าร้อนนัก โลกนี้มีแต่ความเร่าร้อน มีแต่การเบียดเบียนกัน
ตลอดเวลา

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนเข้ามาที่นี้ สังฆธรรม สังฆธรรมที่เรา
แสวงหากันอยู่นี้ เห็นไหม เราทุกข์เรายากขึ้นมา เรามาวิวัฒมาวาขึ้นมาเพื่อเพิ่มบุญกุศลของเรา
เพื่อเพิ่มบุญกุศลของเรา ฝึกหัดๆ นี่การเสียดสละ เสียดสละเป็นอามิส สิ่งที่เป็นอามิส ฝึกหัด

สิ่งที่เป็นอามิส อามิสที่หามาก็เกือบเป็นเกือบตายนะ สิ่งที่ได้มาด้วยปากกัดตีนถีบนะ
เป็นหน้าที่การงานของเรา เราได้มาเพื่อประโยชน์การดำรงชีพ บัจฉัยเครื่องอาศัย มนุษย์ สิ่งมีชีวิต
ต้องมีบัจฉัยเครื่องอาศัย เครื่องอาศัยเพื่อให้ชีวิตนี้ดำรงต่อไปได้ ถ้าชีวิตดำรงชีวิตต่อไปได้เพื่อ

อะไร ชีวิตดำรงต่อไปได้ คนที่มันทุกข์มันยากดำรงไปด้วยความทุกข์ความยากไข้ใหม่ ดำรงไปด้วยความเจ็บช้ำน้ำใจไข้ใหม่ แต่ถ้ามันคนที่มีบุญกุศล สิ่งที่เขาเชิดชูบูชา ในหัวใจดำรงชีวิตด้วยความสดชื่นดิงามใจ ดำรงชีวิตด้วยความสุขใจ

นี่ปัจจัยเครื่องอาศัยเพื่อดำรงชีวิตไข้ใหม่ เราก็แสวงหาปัจจัยเครื่องอาศัยนั้นมา แต่สิ่งที่คนที่ตระหนี่ถี่เหนียว คนที่ใจมีแต่ความเห็นแก่ตัวมันก็ว่าของกูๆ รักษาสมบัติของตนไว้ รักษาด้วยการหวงแหนไว้ แล้วเสร็จแล้วก็ไม่เป็นของใครทั้งสิ้นเลย เวลาเขาตายไปแล้วนะ สิ่งนั้นถ้าไม่มีใครรู้จัก มันก็น่าเสียหายไปนั้นนะ มันก็จะไปเป็นสมบัติของสาธารณะไป แต่ถ้ามันมีลูกมีหลานก็มรดกตกทอดต่อๆ ไป ถ้ามรดกตกทอดต่อไป ถ้าเขาก็ทำความดีขึ้นมาก็เป็นประโยชน์ ถ้าเขาไม่ทำความดีก็เป็นโทษ นี่พูดถึงว่าคนแสวงหา แสวงหาด้วยความทวิภูมิมานะ ด้วยกิเลส ตัณหาความทะยานอยากใจ

แต่ถ้าคนที่แสวงหาด้วยความเป็นธรรมๆ สิ่งที่เป็นธรรมแล้ว เพื่อตัวเราแล้ว ปัจจัยเครื่องอาศัยก็เพื่อประโยชน์โลกๆ เพราะน้ำใจเขายิ่งใหญ่ใจ แต่ถ้าคนที่ฝึกหัดๆ เรามาวัดมาว่า ที่เรามาฝึกหัด ฝึกหัดอย่างนี้ไง เราจะรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็แล้วแต่ การเสียสละ เสียสละเพื่อประโยชน์กับเรา ประโยชน์กับเราเพราะเราเป็นผู้ให้ ผู้ให้สิ่งที่เราแสวงหานี้เป็นของเราแน่นอน เป็นของเราด้วยน้ำพักน้ำแรง แล้วน้ำพักน้ำแรงเราทำไมต้องให้คนอื่นล่ะ น้ำพักน้ำแรงเราจะให้ได้ต้องมีปัญญา ใญ่ ปัญญาที่ว่าเราเห็นคุณค่าใญ่ คุณค่า เห็นใหม่

เราเองเราก็ทุกข์เราก็ยากอยู่อย่างนี้ที่เราแสวงหา ถ้าเราได้อบุญกุศลมา ผู้ที่มีบุญกุศลทำสิ่งใดก็ประสบความสำเร็จ ผู้ที่มีบาปอกุศลขึ้นมาทำสิ่งใดก็ขาดตกบกพร่องไป ที่เราทำสิ่งใดแล้วมันประสบความสำเร็จกับเรามาบ้าง แล้วสิ่งใดที่มันจะจนเจือใครได้บ้างเพื่อเสริมอำนาจวาสนาของเรา นี่เราพอใจ เราพอใจ เราเต็มใจ เราอุ่ใจด้วยการเสียสละ นี่การฝึกหัดๆ นี่ไง ถ้าการฝึกหัดอย่างนี้ ถ้าคนมีน้ำใจอย่างนี้ คนที่มีน้ำใจนุ่มนวล คนที่มีน้ำใจที่สุขุมรอบคอบ เวลาฝึกหัดแล้วด้วยผลของอามิส ระดับของท่าน ระดับของศีล ระดับของภาวนา

ถ้ามีจิตใจที่เป็นธรรมๆ ขึ้นมา ถ้าจะเข้ามาสู่การประพฤติปฏิบัติขึ้นมาจะ ไม่ได้ประพฤติปฏิบัติด้วยความทวิภูมิมานะ ใญ่ จะเอาชนะคะคานกัน จะมีความรู้ความเห็นที่ขอดีเยี่ยมกว่า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไม่ฉลาดเท่าเรา

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขยนี้ะ พุทธปัญญา
สิ่งที่อินไตย ๔ ไม่มีใครมีปัญญายิ่งใหญ่เท่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไม่มี แต่ไอ้กิเลส
มันก็อยากยิ่งใหญ่กว่า “พระพุทธเจ้าไม่ฉลาดเท่ากู ยิ่งใหญ่”... โง่อย่างกับหมาตาย อวดตีนัก

ถ้าเป็นจริงๆ เพราะอะไร เพราะมันไม่รู้เท่าทันกิเลสของมันไง ถ้ามันรู้เท่าทันกิเลสของมัน
มันจะสังเวชไง มันจะสังเวช มันจะสะเทือนใจ เฮ้ย! กิเลสมันจะทำลายกูได้ขนาดนี้เหียวหรือ
เฮ้ย! กิเลสของกูทำไมมันร้ายกาจขนาดนี้วะ นี่ถ้าคนที่เขาคิดได้ เขามีสติปัญญานะ เขาฉลาดสังเวช
ฉลาดสังเวชถึงความคิด ฉลาดสังเวชถึงกิเลสที่มันยุมันแหย่ ฉลาดสังเวช ถ้ามันรู้เท่าณะ แต่มันไม่
รู้เท่า ไม่รู้เท่าหรือก มันถือว่าตัวมันยิ่งใหญ่ ยิ่งใหญ่คือทิวฐิมานะ ถ้ายิ่งใหญ่อย่างนี้ นี่ไง สิ่ง
อัศจรรย์ แล้วมันจะทำสมาธิได้อย่างไร มันทำความสงบได้อย่างไร มันทำความสงบของมันไม่ได้
หรือ

ทำความสงบเข้ามา เห็นไหม มันไม่มีสิ่งใดเลย แค่พุทชะๆ ถ้าจิตสงบมา จิตไม่พาดพิง
อารมณ์ใดๆ ทั้งสิ้น ถ้ามันจะไม่พาดพิงอารมณ์ใดๆ ทั้งสิ้น มันต้องฉลาดถึงกับทรงตัวมันเองได้
ถึงจะไม่พาดพิง

ไอ้มันโง่อย่างกับหมาตาย มันจะทรงตัวมันเองได้อย่างไร พุทโธก็ไม่ได้ คิดก็ไม่ได้
อะไรก็ไม่ได้ คิดก็ทุกข์ พุทโธก็ไม่ต้องการ อะไรไม่ได้ มันพึ่งใครไม่ได้เลย แล้วมันก็ทรงตัว
ไม่ได้ด้วย มันพึ่งตัวเองไม่ได้ แล้วมันทำอะไรไม่ได้ แล้วมันมาจากไหนละ มาจากวาสนา
วาสนาคงทำไว้ต่ำต้อย คนทำไว้ต่ำต้อย คนที่ไม่มีหลักเกณฑ์

คนคนนี่คนที่สร้างอำนาจวาสนามานะ เขามีความรู้ความเห็นใจ ธรรมะเป็นธรรมชาติก็
แหละ ธรรมะเป็นธรรมชาติคือผู้ที่มีปัญญามองด้วยสติปัญญามันเป็นธรรมไปทั้งหมดเลย พอมัน
เป็นธรรมไปทั้งหมดเลย มันสังเวชมากนะ มันสังเวช ธรรมสังเวช

ไอ้เรามันทุกข์ยาก มันโศกสลดใจ มันไม่ได้สังเวช มันไม่ได้ธรรมสังเวช คำว่า “ธรรม
สังเวช” มันสะเทือนหัวใจมาก สะเทือนหัวใจ เราก็เป็นอย่างนี้มาทั้งนั้นนะ แล้วไม่ใช่เป็นอย่างนี้
ธรรมดาณะ เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาบอกว่าผลของวิญญูๆ ท่านเคยเกิดเคย
ตายมาขนาดไหน ตคนรกอเวจีมาขนาดไหน องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเคยเป็นมาทั้งนั้น

ไอ้สิ่งที่เขาทุกข์เขายากกันมา ถ้าเราทำอย่างนั้นก็เป็นอย่างนั้น ถ้าเราโง่ ถ้าเราโง่ เราไม่รู้จักแยกแยะ เราก็จะเป็นอย่างนั้น ถ้าเราฉลาด เราแยกเราแยะสิ่งที่ไม่ทำๆ ทำแต่คุณงามความดี

ทำคุณงามความดี สมัยนี้เขาเหยียดกัน ทำดีได้คิมมีที่ไหน ทำชั่วได้คิมมีมไป

แล้วมันมีที่ไหน ทำชั่วแล้วได้ดี ไอ้ที่ทำชั่วๆ ที่ทำชั่วกันอยู่นั้นเพราะมันมีบุญเก่า คือมีบุญเก่า คำว่า “บุญเก่า” คือมีโอกาสและจังหวะ โอกาสและจังหวะ อำนาจวาสนาของคนคือโอกาสที่เขาได้รับตำแหน่งอย่างนั้น ได้มีอำนาจวาสนาอย่างนั้น แต่เขาไม่มีสติปัญญาสามารถดูแลคุ้มครองสติปัญญาของเขาให้เขาทำดีต่อไป แล้วถ้าเขาทำอย่างนั้น ทำดีได้คิมมีที่ไหน ทำชั่วได้คิมมีมไป เพราะคนชั่วๆ มันได้คิมได้คิมมหาศาลที่เราเห็นกันอยู่นั้นนะ คนชั่วๆ เราก็เห็นมันชั่ว แต่วาระที่เขาจะได้ออย่างนั้นมันมาจากไหน

นี่พูดถึงว่า ถ้ามันมีสติปัญญามาแยกแยะของมันได้ มันทำโอกาสของมันๆ โอกาสของมัน ถ้ามันขึ้นมา ขึ้นมาจนมีอำนาจวาสนาแล้ว นี่ไง ถ้าคนที่มีโอกาส ทุกคนบอกคนนั้นก็ไม่ดี คนนี้ก็ไม่ดี

ลองให้มันมีโอกาสบ้างสิ ภูเขาคนเดียวเลยแหละ โอกาสมาแล้ว นี่ถ้ามันอ่อนแอ มันอ่อนแออย่างนั้นนะ

แต่ถ้ามันมีความจริง มีสติจะมีความจริงขึ้นมา ถ้ามีโอกาสขึ้นมาก็เป็นรัฐบุรุษ รัฐบุรุษขึ้นมา เขาคุณแลนะ คุณแลสังคม เขาถึงได้เป็นรัฐบุรุษ แล้วน้อยคนนักที่ได้เป็นรัฐบุรุษ แล้วใครๆ ก็อยากจะเป็นรัฐบุรุษ

รัฐบุรุษก็กลั่นของศีลกลั่นของธรรมนั้นนะ กลั่นของศีลกลั่นของธรรม กลั่นของความดีของเขานั้นแหละเขาจะเป็นรัฐบุรุษ เพราะเขาอมรับกันโดยความรู้สึกรู้สึก เขาอมรับกันโดยหัวใจ เขาไม่ได้ยอมรับโดยกฎหมาย ไม่ได้ยอมรับโดยอิทธิพล แต่ถ้าเป็นอิทธิพลในทางบวก

นี่พูดถึงฟังธรรมๆ ถ้าฟังธรรม ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายิ่งใหญ่ เราจะบอกว่าธรรมะยิ่งใหญ่ ความจริงธรรมะยิ่งใหญ่มาจากศีล สมาธิ ปัญญา ศีล สมาธิ ปัญญาที่เป็นมรรคที่เข้าไปค้นคว้า ค้นคว้ากระจ่างแล้วในหัวใจนั้นยิ่งใหญ่

แต่ถ้ามันยังไม่ถึงตรงนั้น เราต้องปากกัดตีนถีบ เราต้องพยายามสร้างสมกันขึ้นมา สร้างสมขึ้นมา เวลาครูบาอาจารย์ท่านปฏิบัตินะ พวกเรา ภาษาเราเลยนะ อ่อนแอมาก เวลาครูบาอาจารย์ สมัยครูบาอาจารย์นะ สละตายๆ ทั้งนั้นนะ พวกเราเห็นแล้วมันแบบว่า โอ๊ย! ต้องขนาดนั้นเชียวหรือ อย่างนั้นเกินไปหรือไม่

แต่คนเวลาเอาจริงเอาจังขึ้นมามันพาคายทั้งนั้นนะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านสลบถึง ๓ หน โอ้เรา การกระทำของเราทำขนาดไหน นี่ไง กว่าจะได้ธรรมะนั้นมา เราทำอะไร เราซื้อขายแลกเปลี่ยนได้ทั้งนั้นนะ เรียกร้องความช่วยเหลือจากใครก็ได้ แต่การปฏิบัติต้องทำด้วยตัวเอง บังคับตั้ง สันติภูริโก ด้วยกำลังสัจจะความจริงในใจของตนเท่านั้น ใครจะมาช่วยเหลือเจือจาน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแค่ชี้ทางเท่านั้น เรามีอำนาจวาสนาเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา แล้วพระพุทธศาสนาเจริญอีกหนหนึ่ง เจริญช่วงและเวลานี้ ยุคทองๆ ยุคทองถ้าผ่านไปแล้วนะ ต่อไปพระจะหย่าเปี่ยงกว่านี้ ผู้ที่ปฏิบัติหย่าเปี่ยงอย่างนี้ ใครมันจะเป็นตัวอย่างที่ดีได้อย่างไร

คนที่จะประพฤติปฏิบัติขึ้นมาเขาต้องการตัวอย่างที่ดี เขาต้องการหลักเกณฑ์ที่ดี แล้วหลักเกณฑ์ไม่มี ทุกคนไม่มี ยุคทองมันจะผ่านพ้นไปนะ กิ่งพุทธกาล ยุคทองมันจะผ่านไป แล้วพอมันผ่านไป ตอนนี้มีแต่ยุคเปรตยุคผี เราจะทุกข์จะยากขึ้นมาแล้ว เรามีสติปัญญาหรือไม่ เรามีวาสนามากน้อยแค่ไหน สติปัญญาเตือนตรงนี้ขึ้นมา

นี่พูดถึงว่า เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา สัจธรรมยิ่งใหญ่ อย่างเปี่ยงเบน นี่ไง จะไปสร้างพิพริภังค์ขึ้นมา นี่วัตถุ จากธรรมะมันจะเปี่ยงเบนไปหาวัตถุแล้วนะ เพราะอะไร เพราะวัตถุมันของหาได้ง่ายๆ ของมันจับต้องได้ ธรรมะนี่ใครไม่รู้จักหรือเทศน์ทั้งวันทั้งคืน เขาว่าไอ้บ้า ไอ้โง่! พอไปเห็นเจดีย์เดียว ไอ้โง่! กราบแล้วกราบอีก แต่เทศน์ทั้งวันมันยังว่าไอ้บ้า

ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ การบันลือสีหนาทนี่ยิ่งใหญ่แน่ ธรรมมันกระจายไปทั่ว ธรรมมันจะกระจายไปได้ มันกระจายออกมาจากหัวใจที่เป็นธรรม หัวใจที่เป็นกิเลสพูดสิ่งใดก็แล้วแต่ สุดท้ายแล้วผลประโยชน์ส่วนตัวเท่านั้น แต่ถ้าเป็นธรรมๆ ไม่เป็นจริง ถ้าเป็นธรรม ไม่ต้อง นี่มันเป็นธรรม เป็นสัจธรรม

นี่ไง ขอให้เธอมีหัวใจ มีน้ำใจต่อสังคม ต่อคนต่อๆ ไป ผู้ที่ทุกข์ยากที่เธอจะดูแลรักษา
เพื่อจะสร้างอำนาจวาสนาบารมีของเธอ นั้นจะเป็นประโยชน์กับเธอ เอวัง